

174
ירושלים, כ"ב באדר תשי"ב
19.3.52

לבנכדי [REDACTED] - שלום וברכה.

מתוך צער רב אני מבקש מליהחכם על שדק היום, כמעט שנה
לאחר שליחתם לי הספר על בנכם [REDACTED] - אני מאשר קבלת הסתבה
היקרה והנובה. מיני יודע משהו מה לא הגיע הספר לידי בזמנו,
אולם הרגשה עמוקה של הודיה נאמנה וחוקרה שקטה להביע אותה
בסלואה - לא נתייטנו, וקבלו אותם כאשר אני מרגיש אותם בלבי.

קראתי הספר סאלף עד היו, וכמהיחזות פיוזרות קראתי דברי
[REDACTED], קטעי ספוריו וציוריו, הגיגיו הילדותיים והמבוגרים,
דברי השוננות המרעננות והדאגות הכבדות, החששות והסיכנוניים.

"הנני נכרך - ומאידך מינני מתחרט על מה שעבר אלי.
כיום אני שבע רצון, אף שאני נמצא במקום ובמצב מסוכן, מסוכן
מאוד, והימים הקרובים... מוטב לא לדבר עליהם... דברים
לאמיטתו אלה נכתבו בנוש עציון, פחות משבועים לפני הקץ...

ועוד לפני זה ניבא לו לנו דעות. עוד ביום 23.2.48

הוא כותב לחברה שלו: "אין לי הסונה שאנצ'ה מן הטעובולת הזאת... לפי הדת הסיכויים והגביון הפשוט - הסיכויים קלושים, אבל לא איכפת לי".

וכשיצא בשלום ממקום זה (מעלה החמשה) הלך למכרות החסודה והמסוכנת ביותר - לגוש עזרון ושם בתקופה נבואתו הפרה.

פסק אחד מדבריו שנאמרו עוד בשנת 1945 מגלה שכלו ובגרותו בשאלות פסיניות: "יש די כוח לדי שלא להיסבה, ואף ליותר מזה". לא רבים מביין עסקני הישוב ומנהיגיו ידעו זאת גם בתקופת פשוהדת, ונכלה בעיני שבער בן שבע-עשרה השיג אמת גדולה זו שפורה לנו נמבאן הגדול ביותר שהיה לעפנו בתולדותיו.

הסונה [redacted] בעורבו ילד מצוידת על ידי אביו - סופכת אור על נפש הנער הנלבב, השוכב, התורה והעדין לא פחות מסכתביין ורשימותיו.

פה גדול ויקר המחיר ששולם בעד עצמאותנו!

אך הוררות הבאים ישתאו לדפויות הטופלאות של הנערים והנערות אשר במסובת-נעוריהם הגיעו לפיסנת הגבורה והתפארת האנושית כ [redacted] וחבריו.

בברכה ובהוקרה

ד. בן-גוריון